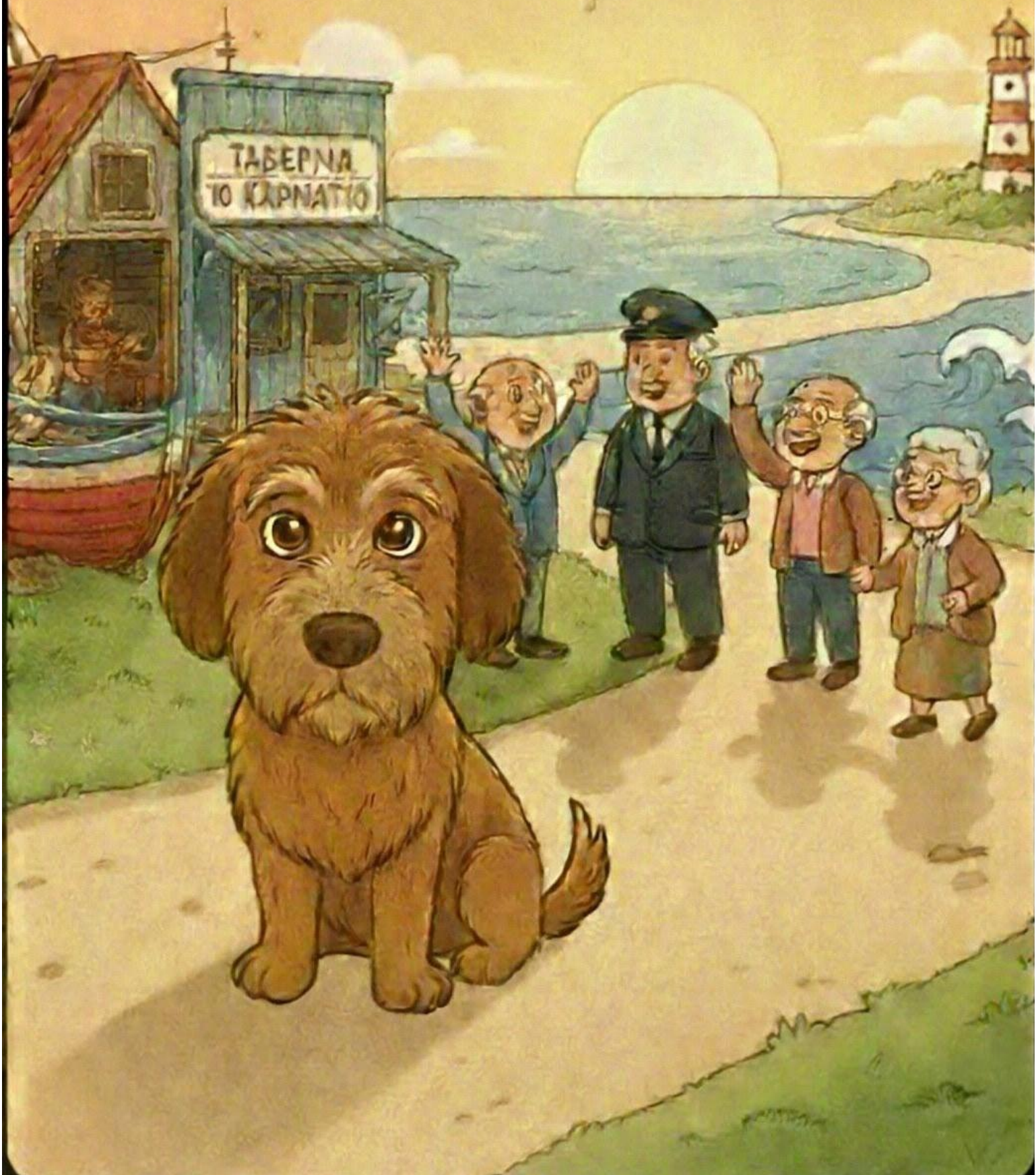

Ο ΚΑΡΑΒΟΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΓΙΟΥ

Ο Καραβόσκυλος του καρνάγιου

Δήγημα

Συγγραφέας

Γιάννης Χαριτάντης

www.haritantis.pontosworld.com

yannis4646@gmail.com

Επιμέλεια σχεδίων

Σπύρος Φωτόπουλος

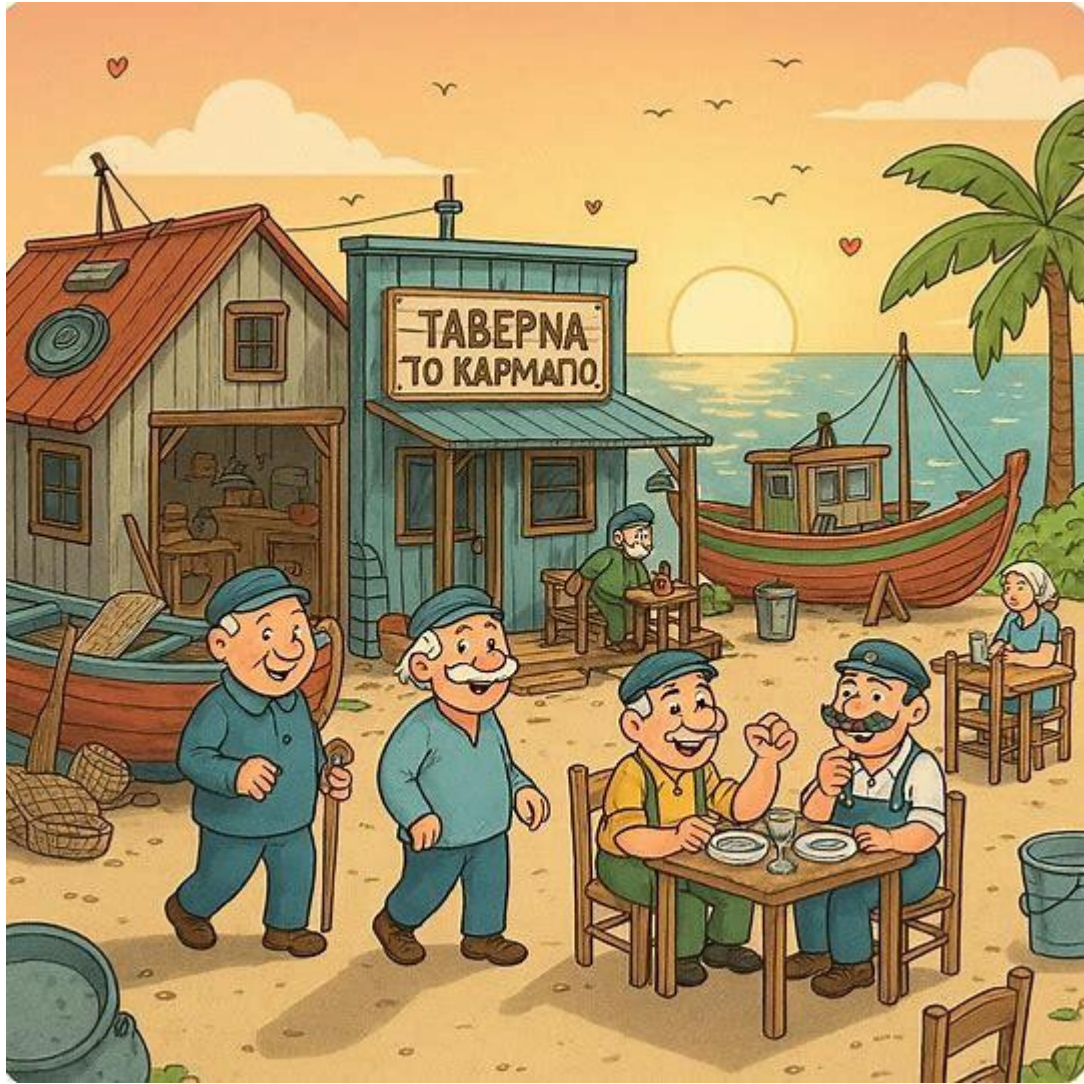
spirosfotopoul@gmail.com

fotopoul@upatras.gr

Πάτρα 2025

Οδó by-pass ονόμασαν τον παραλιακό δρόμο όπου καθημερινά κάποιοι ηλικιωμένοι έκαναν τον περίπατό τους, ύστερα από υπόδειξη του γιατρού τους. Οι πιο πολλοί απ' αυτούς είχαν κάποια προηγούμενη περιπέτεια με την καρδιά τους. Έτσι η πεζοπορία στον παραλιακό δρόμο έγινε μέρος της ζωής τους, γι' αυτό και το όνομα που του έδωσαν ταίριαζε γάντι με την περίσταση. Ήταν κι αυτός ένας τρόπος να διακωμωδούν τα προβλήματά τους, για να τα απαλύνουν.

Ο δρόμος αυτός, που πέρναγε μπροστά από το παλιό καρνάγιο, ήταν ευθύς, μακρύς και επίπεδος και διέθετε ένα πλατύ πλακόστρωτο πεζοδρόμιο. Ήταν δηλαδή κατάλληλος για πεζοπορία. Παραδίπλα από το καρνάγιο ήταν και η παλιά ψαροταβέρνα. Το καρνάγιο και η ψαροταβέρνα έμοιαζαν σαν να έμειναν ξεχασμένα εκεί από περασμένο αιώνα. Λιγοστές ήσαν και οι γερασμένες ψαρόβαρκες που βρέθηκαν για το δικό τους by-pass στο καρνάγιο, όπως λιγοστοί και σχεδόν πάντα οι ίδιοι ήσαν οι θαμώνες της ψαροταβέρνας.

Το σκηνικό αυτό το συμπλήρωνε ο καρabόσκυλος του καρνάγιου. Αυτός, όταν ο καιρός το επέτρεπε, βρίσκονταν πάντα φαρδιά πλατιά ξαπλωμένος επιδεικτικά στη μέση του πεζοδρομίου πάντα μπροστά στο καρνάγιο. Έτσι όπως ήταν αραγμένος στο πεζοδρόμιο θα νόμιζε κανείς πως το έκανε επίτηδες, για να αναγκάζει τους περιπατητές να τον δρασκελίζουν καθώς προχωρούσαν. Αυτό όμως δεν ενοχλούσε καθόλου ούτε τους ίδιους αλλά ούτε και τον σκύλο.

Όλοι, Έλληνες και αλλόφωνοι, γνώριζαν καλά τον σκύλο του καρνάγιου, αλλά κι εκείνος γνώριζε όλους τους τακτικούς περιπατητές. Ο καθένας όμως τον καλημέριζε και τον προσφωνούσε με το δικό του τρόπο:

– *Καλημέρα Έκτωρ.*

– *Good morning Rex.*

– *Guten Morgen Murx.*

– *Merhaba Odur?*

Τον σκύλο όμως δεν τον ένοιαζε σ' όποια γλώσσα και να τον καλημέριζαν και μ' όποιο όνομα και να τον φώναζαν. Στη διάρκεια της ζωής του είχε ακούσει τόσα διαφορετικά ονόματα που έχασε πια την ταυτότητά του. Και δεν ήταν λίγα τα χρόνια του. Ο δόλιος ήταν πια αρκετά γέρος. Μετά από μια περιπετειώδη ζωή, το καρνάγιο έγινε το αραξοβόλι του. Και μη φανταστεί κανείς πως διέθετε και κάποιο σπιτάκι εκεί. Του έφτανε να κοιμάται τα βράδια κάτω από τις ανασηκωμένες βάρκες και εκεί να ονειρεύεται τα παλιά. Ευτυχώς που δεν του έλειπε και η τροφή. Στην άκρη του πεζοδρομίου και δίπλα στη ρίζα ενός τεράστιου φοίνικα υπήρχε μονίμως αφημένη αρκετή τροφή, που ήταν τα περισσεύματα από την ταβέρνα.

Ο ταβερνιάρης, ο Μανώλης, φρόντιζε να μην ξεμένει ποτέ από φαγητό ο σκύλος. Ήταν ίσως και ο μόνος που τον φρόντιζε και γνώριζε την ιστορία του, την οποία διηγούνταν στους θαμώνες της ταβέρνας κάθε φορά που ανοίγονταν η κουβέντα για τον σκύλο.

– *Παλάχ*, τον λένε και είναι карабόσκυλος. Τον ξέρω από τότε που τον εγκατέλειψε εδώ ένας Μαροκινός ναυτικός. Εκείνος πάλι τον είχε πάρει από έναν Τούρκο συνάδελφό του που έλεγε πως το σκυλί κράταγε από τον Καύκασο.

Μέχρι εκεί ήταν γνωστό το γενεαλογικό δέντρο του Παλάχ. Αυτό όμως δεν του ήταν καθόλου πρόβλημα, αφού οι σκύλοι δεν ενδιαφέρονται οι ίδιοι ούτε για την καταγωγή, αλλά ούτε και για τη ράτσα τους, παρά μόνο τα αφεντικά τους υπερηφανεύονται με κάτι τέτοιους τίτλους. Την ιστορία τους οι σκύλοι την έχουν γραμμένη στο πετσί τους και στα μάτια τους. Έτσι αν κάποιος ξέρει να διαβάσει τα μάτια τους μαθαίνει και την ιστορία τους. Και τα καφετιά μάτια του Παλάχ ήταν ανοιχτό βιβλίο. Καθώς τον κοίταζες, το πρώτο που σου μαρτυρούσε ήταν πως υπήρξε κάποτε ευτυχισμένος, αλλά ακόμα και τώρα, στα γεράματά του, δεν ήταν για λύπηση. Ήξερε να διαχειρίζεται με περισσή αξιοπρέπεια τη μοναξιά και τα γηρατειά του.

Με τον ταβερνιάρη όμως είχαν σχέση ανοχής ο ένας προς τον άλλο. Ο ταβερνιάρης βεβαίως τον προμήθευε με φαγητό και γενικώς τον φρόντιζε, αλλά, ποτέ δεν του επέτρεψε να πλησιάσει στα τραπέζια της ταβέρνας, ούτε τον πήρε ποτέ στο σπίτι του. Πότε-πότε μάλιστα τον έσπρωχνε και με το πόδι του όταν έκανε να πλησιάσει τους πελάτες της ταβέρνας. Κι όταν μίλαγε για τον Παλάχ δεν αναφέρονταν στο όνομά του, ούτε έλεγε ποτέ ``ο σκύλος``, αλλά τον αποκαλούσε ``ο καραβόσκυλος``. Ο Παλάχ θύμωνε πολύ με τις προσβολές που του έκανε ο Μανώλης και ώρες-ώρες τού 'χονταν να του χώσει μια δαγκωνιά στα πόδια. Ακόμα και οι θαμώνες της ταβέρνας εύρισκαν τη συμπεριφορά του ταβερνιάρη προς τον Παλάχ κάπως προσβλητική.

– Μα γιατί, βρε Μανώλη, τον αποκαλείς συνεχώς карабόσκυλο; Μήπως διαθέτει και ναυτικό φυλλάδιο;

– Πέστε το για αστείο! Μωρέ, με τα ταξίδια που έκανε αυτός στη θάλασσα θα 'πρεπε να έχει τώρα και ναυτική σύνταξη.

– Δηλαδή, Μανώλη, ο σκύλος δεν έζησε όλα τα χρόνια του κοντά σου;

Μόλις λοιπόν γίνονταν αναφορά στον Παλάχ, ο ταβερνιάρης εύρισκε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει την ιστορία του, και είχε μακρά ιστορία ο Παλάχ μέσα στη θάλασσα.

Όταν τον εγκατέλειψε ο Μαροκινός στο καρνάγιο, τον μάζεψε πάνω στο καΐκι του ο καπεταν-Νικόλας και από τότε ταξίδευαν μαζί μέσα στις θάλασσες για πολλά χρόνια. Εκεί είχαν γίνει αχώριστοι φίλοι. Και κάπου-κάπου όταν τον καΐκι άραζε για μερεμέτια στο καρνάγιο ο Παλάχ έκανε για λίγο τις στεριανές διακοπές του, ανανέωνε τις σχέσεις του με τον Μανώλη, και μετά πάλι στη θάλασσα.

Έτσι ζούσε ο Παλάχ κοντά στον καπεταν-Νικόλα, ώσπου γέρασαν και οι δυο μαζί μέσα στη θάλασσα. Ο καπετάνιος όμως αρρώστησε βαριά, γι' αυτό και άφησε τη φροντίδα του σκύλου πάλι στον ταβερνιάρη.

– Από τα χέρια σου τον πήρα τον σκύλο, βρε Μανώλη. Τώρα εγώ δεν μπορώ πια να τον φροντίζω και δεν μου πάει καρδιά να τον αφήσω σε ξένα χέρια.

Ο Μανώλης κράτησε τον σκύλο κοντά του, αφού ήταν γνώριμοι από παλιά. Τον ``βάφτισε`` όμως καραβόσκυλο, για να ξεχωρίζει από τους αδέσποτους στεριανούς σκύλους. Ο Παλάχ προσωρινά συμβιβάστηκε με το νέο όνομα, αλλά και με την ιδέα να μείνει στη στεριά, όμως ο νους του ήταν πάντα στη θάλασσα. Δεν ήτανε κακός μαζί του ο ταβερνιάρης, δεν θα 'λεγε πως δεν τον φρόντιζε, αλλά δεν ήταν και σαν τον καπεταν-Νικόλα. Εκείνος τον είχε σαν παιδί του και είχαν ``οργώσει`` μαζί όλη τη Μεσόγειο. Κοιμόντουσαν μαζί, δίπλα-δίπλα, και ποτέ ο καπετάνιος δεν τον έσπρωξε προσβλητικά με το πόδι του, όπως ο Μανώλης. Όμως ο γερο-καπετάνιος είχε υποψιαστεί το τέλος του, διαφορετικά δεν θα εγκατέλειπε τον φίλο του πάλι στη στεριά.

Έτσι, εκεί στο καρνάγιο όπου βρέθηκε ξανά ο Παλάχ, γέρος πια και ο ίδιος, το μόνο που του είχε απομείνει ήταν να παρατηρεί τους ανθρώπους τριγύρω του και να προσπαθεί να τους καταλάβει, όσο αυτό ήταν δυνατόν.

Καθώς το καλοκαίρι πλησίαζε και ο καιρός προσφέρονταν για τους περιπάτους στην οδό by-pass ο Παλάχ ξαναβρήκε τη θέση του αραχτός στο πεζοδρόμιο, απ' όπου παρατηρούσε τους πάντες με το δικό του τρόπο. Ένας από τους περιπατητές, ο Πελοπίδας, ήταν φωνακλός και βλάσφημος και πάντα έκανε τον περίπατό του συνοδευόμενος από τον σοφέρ του. Ο Πελοπίδας, δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει τη βουλιμία του ακόμα και μετά την αρρώστια του. Πέραν από το προσεγμένο πρωινό φαγητό, που ποτέ δεν παρέλειπε, συνέχιζε με το κολατσιό προτιμώντας ιδιαίτερα τα σάντουιτς ειδικής παραγγελίας. Μισή μπαγκέτα γαλλικό ψωμί με ποικιλία τυριών αλλά και ζαμπόν, που το άλλαζε πότε-πότε με μπέικον και μπόλικη σάλτσα, και οπωσδήποτε δύο φύλλα μαρουλάκι για αντιοξειδωτικό. Κι όσο έτρωγε τόσο αγκομαχούσαν οι ζυγαριές να μετράνε το βάρος του.

Όταν υποχρεώθηκε να κάνει τους περιπάτους στην οδό by-pass, δεν του άρεσε καθόλου, γι' αυτό και έβριζε και καταριόταν συνεχώς.

– Κοίτα μωρέ να δεις αδικία. Τότε που μπορούσαμε να φάμε δεν είχαμε δεκάρα στην τσέπη, και τώρα που έχουμε πολλά λεφτά δεν μας επιτρέπουν να φάμε.

Με τον Παλάχ δεν είχε ιδιαίτερα καλές σχέσεις, αφού κάθε φορά που αναγκάζονταν να τον δρασκελίσει στο πεζοδρόμιο το θεωρούσε ανώφελο κόπο. Αλλά κι ο σκύλος ποτέ δεν του κούνησε την ουρά. Ήταν κι εκείνες οι φωνές του Πελοπίδα που του χάλαγαν το ραχάτι, μια στο πήγαινε και μια στο έλα της πορείας.

Η Μάγδα πάλι ήταν πολύ διαφορετική σε ευγένεια και φινέτσα από τον Πελοπίδα. Υπήρξε ταμίας σε μεγάλη Τράπεζα και στα νιάτα της ήταν καλλονή. Όσο όμως τα χρόνια περνούσαν οι αναστεναγμοί γύρω της λιγόστευαν μέχρι που η Μάγδα απόμεινε μόνη. Μετά ήταν κι εκείνο το αναθεματισμένο το τσιγάρο. Ο Παλάχ την αναγνώριζε, ακόμα και από μακριά, από την ακριβή κολόνια που φορούσε. Τότε, ακόμα και ξαπλωμένος όπως ήταν, άρχιζε να κουνάει την ουρά του. Εκείνη πάλι, εκτιμώντας τη συμπεριφορά του τον αντάμειβε πάντα με έναν καλό λόγο.

– Τι κάνει ο γλυκούλης μου; Τι κάνει το αγόρι μου;

Τελικώς, μετά από ένα καλοκαίρι παραμονής του Παλάχ πάνω στον πεζόδρομο, το συμπέρασμα του ήταν πως ο καθένας που πέρναγε από εκεί ήταν και μια ξεχωριστή περίπτωση, γι' αυτό και άξιζε προσεκτικής ανάγνωσης. Ο πατήρ Αγάθωνας, για παράδειγμα, έχαιρε εκτίμησης απ' όλους, κι αυτό ήταν ολοφάνερο. Μόλις εμφανίζονταν, όλοι τον χαιρετούσαν ευγενικά κάνοντας και μια υπόκλιση. Κι αυτός ανταπέδιδε τον χαιρετισμό ευλογώντας τους με τη δέουσα συμβολική κίνηση του χεριού και το ανάλογο ύφος. Όμως δεν ήθελε ποτέ να κάνει όλη τη διαδρομή στην οδό by-pass, γι' αυτό και πάρκαραε τη λιμουζίνα του μπροστά στην ψαροταβέρνα, για να συνεχίσει τον υπόλοιπο δρόμο πεζός.

Τον συνόδευε πάντα η πρεσβυτέρα, που τον κοίταζε συνεχώς στα μάτια, πρόθυμη σε κάθε επιθυμία του. Ο Παλάχ τον αντιλαμβάνονταν τον παπά γιατί μονίμως μοσχομύριζε θυμίαμα. Ο πατήρ Αγάθωνας όμως δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για τον Παλάχ διότι νοιάζονταν μόνο για τις ψυχές των ανθρώπων. Αλλ' όμως και για τον εαυτό του ήταν αρκετά προνοητικός αφού, ενώ πέρασε αρκετά καλά στον πάνω κόσμο, δεν παρέλειπε να φροντίζει επιμελώς και για την άλλη του ζωή. Γι' αυτό, με το ``Άγιος ο Θεός`` σήκωνε το δεξί του χέρι πάνω από το μέτωπο, με τα πρώτα τρία δάχτυλα συμβολικά ενωμένα, και με το ``Άγιος ισχυρός``, κατέβαζε το χέρι κάτω από τον ομφαλό. Με τέτοιους μεγαλόσταυρους ήταν αδύνατον να μην τον πρόσεχε ακόμα κι ο Θεός.

Ο πατήρ Αγάθωνας επεδίωκε να χαιρετιέται οπωσδήποτε με τον καθηγητή της ιατρικής, όταν συναντιόντουσαν στον πεζόδρομο. Αχρείαστος να ήταν ο γιατρός όμως ... Ο γιατρός, που ήταν κι εκείνος λάτρης των περιπάτων, δεν είχε πρόβλημα με την καρδιά του, αλλά έπρεπε να φροντίζει τη σιλουέτα του, αφού η δεύτερη του γυναίκα ήταν κάποιες δεκαετίες νεότερη. Και βεβαίως ήταν πάντα προσεκτικός με τον Παλάχ. Δεν τον δρασκελίσσε ποτέ και πάντα του χάριζε και ένα χαμόγελο. Ως γιατρός έπρεπε πάντα να προσέχει τις δημόσιες σχέσεις.

Έτσι πέρασε για τον Παλάχ εκείνο το καλοκαίρι πάνω στον πεζόδρομο του παραλιακού δρόμου. Θα έλεγε κανείς πως έπρεπε να ήταν ευτυχισμένος. Μέσα σε λίγους μήνες γνώρισε αρκετά τους ανθρώπους και έκανε και κάποιους νέους φίλους. Γι' αυτούς, όμως, που μπορούσαν να διαβάσουν τα μάτια του ήταν φανερό πως κάτι του έλειπε. Στην πραγματικότητα ο Παλάχ δεν συμβιβάστηκε ποτέ με την παραμονή του στη στεριά. Καθώς πλησίαζε το φθινόπωρο και παρ' όλο που ο καιρός ήταν ακόμα καλός, ο Παλάχ έπαψε για αρκετές μέρες να εμφανίζεται στον πεζόδρομο. Βρισκότανε μονίμως μες στο καρνάγιο δίπλα από μια ψαρόβαρκα που ήταν στα τελειώματα της συντήρησής της.

Τότε όλοι ανησύχησαν πώς κάτι κακό συνέβαινε στο σκυλί. Οι ανησυχίες τους έφθασαν και μέχρι τον ταβερνιάρη, τον Μανώλη. Εκείνος όμως, που ήταν ο μόνος που καταλάβαινε τον Παλάχ, τους καθησύχασε.

– Μην ανησυχείτε καθόλου. Ο караβόσκυλος κατάλαβε πως κάποιο καϊκι θα σαλπάρει σύντομα και ετοιμάζεται πάλι για τη θάλασσα, για τον τόπο του.

Καλό ταξίδι Παλάχ . Αρκετά έμαθες για τους ανθρώπους !!!